

Mírový koncert - Plzeň 1987

-ne-

Máte rádi muziku? Máte rádi rockovou muziku? Máte rádi dobrou rockovou muziku? Tak takhle začínal koncert, konaný u příležitosti mírových pochodů Olafa Palmeho. Na programu se vedle hvězdiček naší pop scény objevují dvě jména z hudební scény našeho západního souseda, a v otázce vytvoření bezjáderného pásma ve střední Evropě i našeho spojence, jména, v oblastech své tvorby znamenají určité vrcholy - Einstürzende Neubauten a Die Toten Hosen, tedy celkem dostatečný důvod k tomu, aby člověk zapomněl na svoji přirozenou lenost a vydal se do města piva, ale i zároveň města s nejtvrdšími zásahy proti dětinským punks made in Czechoslovakia. Zajímavá kombinace - město s tímto cejchem a právě zde mají vystupovat Die Toten Hosen. Mne však do Plzně táhla skupina Einstürzende Neubauten, že by se tedy po zhruba dvou letech uskutečnil jejich koncert u nás? Je to koncert oficiální, v centru zájmu Evropy, tak snad. Ale u nás je vždy vše jinak.

Amfiteátr na Lochotíně se postupně naplnil, a tak se zahajovalo - celkem typicky - tzn. kapelou stylem diametrálně odlišným i od nejuhlernější muziky zde inzerované. Začali jsme tedy ve stylu country bluegrass a skupina H.R.B. Bez komentáře. Po nich už dochází ke změně dramaturgie, a to dost podstatně pro další vývoj koncertu, neboť místo plánovaných Einstürzende Neubauten nastoupili na pódiu Die Toten Hosen. Rozpálili příznivce z řad punks, ale strhli i obecenstvo na ně ne dvakrát připravené. Celkem příjemně se poslouchající rychlý rock. A v tom je zřejmě ona dramaturgická chyba pořadatelů.

2

Po tomto rozpálení nastupuje skupina z NDR - N.55. O rockové hudbě z NDR se nebudešme šířit - co neslyší na rádiových vlnách, to nezahrrají. Mezi lidmi roste nespokojenos. Nevýrazný dojem angažovaných snaživců z NDR má zahladit Michal David se skup. Allegro. Ale ouha, lidem se to nelíbí, a tak dementního aktéra vypískávají bez ohledu na to, že se jedná o jeho premiéru s novou skupinou. Vzduchem létají zmačkané papíry a veskovené poháry. Dokonce se ve vzduchu objevuje šlápnka od banánu. A tu dochází k něčemu, co se vymyká chápání. Konferenciér obviní z normální negativní reakce na předváděnou pokleslou hudební formu tzv. "mírové posly" z vyholenými hlavami ze západu a v jeho ruce se, novím jakým žongléřským gestem, objevuje gumo-

vá maketa granátu, známá z hodin tělesné výchovy na našich školách, s tím, že byla mrštěna západoněmeckým účastníkem mírového koncertu. Na to konto je lidem zakázáno dávat najevo nespokojenost a je jim učiněn výklad o tom, co je demokracie. Jedinou vadou je pouze to, že plamenné obvinění i před náška nesou stopy delší přípravy. Kdo tedy za tím stojí? Nakonec pro vyznicielování celé trapnosti vstupují do hry příslušníci VB. Razantně, ovšem podpoření účinně zle vypadajícími vlčáky civilních členů kynologického oddílu z Plzně, zjednají pořádek pro Michala Davida. Je jeho obliba zařizována vždy takto? Dohrává, a má-li v sobě alespoň štípec svědomí, buď se mu špatně usínat.

A tak tento blok končí a přípravuje se další skupina z NSR - Haining. Konferenciér se pokouší omlouvat to, že skupina bude hrát z playbacku, ale plete si playback s playblackem, a tak radši nechá hrát skupinu, jejíž úspěšnost měří počtem vydaných LP. Ale i tam, zrovna tak jako tady, se daří vyrábět ležáky. Skupina sama poznává, že by svou produkci jen lila olej do ohně a technika jí také zrazuje, a tak končí před časovým limitem.

A to už nás zasvěcený průvodce přesvědčuje o tom, že na mírovém koncertě v Mnichově bylo největším úspěchem vystoupení našeho reprezentanta skupiny Stromboli. Z toho, jak hráli v Plzni, včetně technických problémů před začátkem, nejsme přesvědčeni o tom, že by se v zemi, kde je možnost sledovat vývoj moderní hudby volně a bez cenzury, nechali ohromit těžko pádnou houbou, jakou Stromboli produkovali v Plzni. Přehlídka těžkého neocisismu a zahledění se do své technické zručnosti. Možná by si měli uvědomit, že se píše rok 1987 a ne 1973-75, ale když ten jazzrock se u nás tak dobře zapsal nahore. Snad jen Veselý tu basu cítil nově.

Avšak mezitím se začínají objevovat informace o tom, že Einstürzende Neubauten nebudou hrát ani jako poslední. A pak už je to jak lavina. Nekulisi došlo ke kontraverzi mezi příslušníky a vystupujícími z NSR. Zde vák Die Toten Hosen je surově vyvlečen z šatny, členové Einstürzende Neubauten, Die Toten Hosen a jejich technický doprovod je vecpán do autoluksu, kolem kterého se strategicky rozmístili příslušníci se psy a stovky posluchačů a příznivců Einstürzende Neubauten. Zaznívají výkřiky "Ať žije mír", "Mír", ale taky "Hanba".

Ta ostuda už nejde zastavit. Stovky příznivců se dovolávají v autoteátru vystoupení této skupiny. Ale už je rozhodnuto. Protože autobus může odjet kvůli lidem okolo, usedá "ochotný" člověk do vozu Volha a v dí mezi lidi, aby udělal místo. Ulička je více rozšířena pomocí vlček, autobus se pomalu rozjíždí, lidé kolem skandují "Neubauten", příslušníci zjednávají pořádek a hudebníci se v úžasu loučí s amfiteátem. Tmo orče osvítí blesk, a to je signál k honu na smělce s bleskem.

A to vše rámuje skladba Dalibora Jandy "Kde jsi", kterou si lidé ihned doplňují "Kde jsi, Neubauten".

A tak končí mírový koncert a nemohu se zbavit pocitu, že slovo mír znamená také pochopení. Zároveň mne nápadá, jak nebezpečně naivní je Zubeova představa o možnosti tlacit "kulturní" pracovníky oficiálními akcemi k větší tolerancnosti vůči rockové hudbě. Lze-li se takto zachovat při takovéto příležitosti, co můžeme čekat na příštím ročníku Rockfestu. Schválně, Zube, pozvi na Rockfest Einstürzende Neubauten, do třetice všeho...?

Poetická odpoledne

Poslední neděle měsíců září a října se uskutečnily na jednom místě v Praze tzv. poetická odpoledne /p.o./, což je nezávislá scéna časopisu F L Trep. Tento časopis je natolik nezávislý, že ještě nevyšel...

O prvním p.o. se dá říci toliko: pořadatelé M.F.Jirec a J.S.Fiala nevěděli do poslední chvíle, kdo vlastně bude vystupovat /krom jich samotných/, a tak byli sami překvapeni úrovní premiéry. Ale po pořádku začalo Jircovým zdůvodněním podobné scény: "Beat generation měla Ferlini gettiho a ten měl kříkupectví. Tam se recitovaly básně. My, bohužel,

me stavby, kotelny a podobně, zde básně tedy vznikají, a tak se tady budou taky recitovat." A potom už nastoupil "profesionální" recitátor M.F. Jirce H. Ulrich-Ventil s jeho básní: "Jsem poslední poštovní úředník". Efekt byl mizivý. Následoval Ota Veverka s třemi skladbami a mnozí z nás jsme byli překvapeni současností, ale i poetikou textů /srovnej třeba s Krylem/. A poté už nastoupil další recitátor-profesionál, tentokrát J.S. Fialy, mim Zandy. Ač vypil limonádu !/, nepoblil se, což způsobilo určité zklamání... A už tady bylo první poetické vystoupení de facto: J.S. Fiala a jeho Super maso. Mě osobně zaujal kultivovaný přednes Fialy. Tato recitále i střídmy kytarový doprovod Lojzy. Potom vystoupili "Zenky". Tato recitáková kapela, nerozpoznanuvší se /jak Jirec omylem minule napsal/ zahrála svůj, jak je u ní zvykem, vysoký standart, takže Jirec, který vystoupil po nich s básní věnovanou J. Křivánkovi, vypadal jako vůl. Snad báseň měla cenu, ale sama o sobě. Takže náladu musel se svým ansámblem sprevít dili zasloužený potlesk. A na závěr vystoupil opět Ota Veverka a byl ko nec.

Druhé p.o. se konalo tamtéž. Vše zahájilo "Sdružení hrdinů socialistické práce", tedy Fialy a Jirce projekt, ve kterém krom už zmíněných recitátorů vystoupil ještě stehlík. Byl to maglajz, ale legrace. Po nich nastoupilo duo "Haj hou" se svým "mentálním nářezem", jak se sami vyjádřili. Nářez to byl, pro mnohé z nás i překvapení, ale dlouhý. Potom nastoupil dnes již klasik Quido. Než jsme si zvykli na jeho drmolení, byly vzdve básně v prdeli, pak to ovšem stálo za to. V zastoupení Taťouna, v

slédujícím jednání, přečet M.F.Jirec jeho přednášku "Úvod do urpinologie". Bouře potlesku jen dokumentovala její úroveň, a tak to zkrátím: Taťoune, příště přijď! A to už vystupoval Fiala se svými vizemi pod názvem Lundr hůd. Skvělé. Možná, že bych se měl zmínit o "Hororovi", ale nestojí to za to. A tak vše uzavírala rocková skupina "Ženy". Nemám med ani peroutku, a tak se spokojím s lakonickým: skvělé.

Co říci závěrem? Podobná setkání jsou nutná. Ostatně to dokumentuje zvyšující se zájem /na 1. p.o. asi 30 lidí, na druhém něco kolem 80/. Přejeme si jich více, ale popřejme si i větší dochvilnosti potencionálních účastníků. Čau.

Severočeská sešlost

-ad-

Jako každoročně se i letos /24. 10./ sjeli z celých Čech do České Lípy v očekávání, zda se podaří pořadatelům zabezpečit nerušený chod této severočeské sešlosti výtvarníků, u kterých jsme si navykli, že nám každoročně představí výsledky své práce bez ohledu na vnitropolitickou situaci, roční dobu a dokonce ráz počasí. Připomeňme si, že se loňská výstava konala uprostřed přírody za vytrvalého deště. Tentokrát tomu však mělo být jinak, neboť podle slov jednoho z pořadatelů byla učiněna dohoda s Bohem /snad kolektivní modlitbou?/. Jedno je jisté. I když pokročilý podzim přišel jako obvykle se svým syrovým počasím a nízké mraky hrozily vykloupit svůj mokrý studený obsah na krajinu, přesto se tak nestalo. A tak dvě ze tří skupin návštěvníků prodraly se skrze humusné a mokré stezky, ošlehaly své tváře větvičkami, aby po usilovném pochodu stanuly uprostřed rozeklaných skal na konci romantického kaňonu. Zde pod převislými pískovci, na kmenech stromů jako čerstvě vyprané prádlo visely tu na prádelních šnůrách opatřeny kolíčky, nebo jinak připevněny obrazy, objekty a jiná díla v rozsahu, který co do počtu a podle mírnění některých přítomných i co do kvality předčily mnohem pohodlněji provedenou výstavu na Střeleckém ostrově v Praze. Pořadatelé zde měli nesporně obtížnější úlohu, uvážme-li, že všechna díla, aby jejich instalace unikla pozornosti příslušných orgánů, byla sem nesena několika nadšenci nejméně schůdnou a obtížnou cestou v mokřinách podél říčky dobrý půlden dříve, než byla výstava zahájena. Péče pořadatelů však přinesla dobré výsledky v podobě nerušeného průběhu výstavy, kterou si prohlédlo mimo pozvaných několika desítek zájemců i několik zbloudilých houbařů a milovníků přírody, kterým však zcela mimořádně odnikud nevyčuhovyla služební zbraně, ani jiné atributy jejich pověření. Kupodivu však absence těchto tragikomických postav nijak neohrozila chod reálného socialismu, jenž má bezpochyby své vlastní starosti sám se sebou.

Největším překvapením pro přítomné bylo nesporně úctyhodné dílo Luboše Plného z České Lípy, který mimo obsáhlého souboru kamenohláží, koláží a kresek v duchu "klubu konkrétistů" a železničářskou tématikou, vystavil i své ponuré plátno o názvu "Návrat z odpolední směny", zachycující v kritickorealistickém záběru bledé, unavené tváře pracujících bez příkras soorealistické falše laciného optimismu, a dominující dadaistický objekt o názvu: "Kohoutek", jenž v přítomných divácích evokoval postsurrealistické období šedesátých let v podání Nepraše. Poetická neotřelost a nápaditá svěžest dosud živého sdělení však byla zdrojem dobré nálady přihlížejících. Stejně zaujaly i koláže s nanějvýš politickým obsahem vyjadřujícími všeobecné pocity současné generace - "Nosiči obrazů" a snad "Křičící hlava" se symbolem dobyvačného symbolu Napoleona. Martin Frynt z Kralup se představil dvojicí obrazů s křesťanskou, nebo spíše katolickou tematikou "Pokušení sv. Antonína" a "Slet andělů", z nichž zaujalo především "Pokušení", pro vnitřní pnutí, vyvěrající ze vzájemného antagonismu světce, jehož rysy vyjadřují osketismus, a bujnou rozjařeností ženštiny, jež již nemůže zakrát stopy tělesné povadlosti. O.B. rovněž z České Lípy vystavil dvě olejomalby o názvu "Kůň a Kočka", obě laděné v expresivním duchu, provedené hustým nánosem barev. Z Nového Boru zde byly bez vědomí autora vystaveny grafické listy od Maška, které představují vrchol tvorby tohoto

autora. Petr T. Vránek z Bíliny uvedl své dva obrazy o názvu "Nevhodný terč" a "Kuželky", oba, jak se zdálo, spěšně provedené pro tuto výstavu /nezaschlý lak/. Terč parafrázuje jedno ze základních děl Leonarda da Vinci v podmírkách existenciálního tlaku, jemuž je autor v různých rovinách vystavován. Dadaistickým šokem působila obsáhlá sbírka odznaků v až osmnácti variacích na téma Lenin. Oldřich Buchar zde nashromáždil až 165 těchto odznaků. Vraub z Prahy zde vystavil čtyři objekty, převezené sem z výstavy na Střeleckém ostrově. Autor, jehož těžiště je především v divadelní tvorbě, nachází zálibu v trojrozměrnosti sdělení, jež nejlépe vyhovuje jeho naturelu. Tvorba je podle jeho slov pro něho rozvíjením fantazijních představ, skládankou, která umožňuje zvolenému předmětu obklopit se postupně exteriérem tak, aby celek působil podle záměru autora. Posledním z vystavujících byl Eduard Vacek z Teplic, jenž nedávno "oslavil" své propuštění z vězení. Mimo "Kytaru", kterou jsme mohli spatřit rovněž na Střeleckém ostrově, vystavil zde dvojitý objekt o názvu "Dábel", který je symbolem autorovy představy o násilím ovládaném světu a čáblova trůnu, zdobeném symboly rozkladu a imbroglio. Třetím z jeho vystavených děl byl prostorový objekt - provazová plastika, jež zavěšena na kmeni stromu, působila teple a přirozeně.

Shodou okolností procházel tudy mezi houbaři i bývalý profesor výtvarné akademie z Prahy, jenž ve svých sedmdesáti letech tráví své dny na zaslouženém odpočinku na své chatě u České Lípy. Jeho slova uznání pořadatelů i ocenění tvorby dalo pozitivní odpověď na otázku položenou u příležitosti zahájení lonské výstavy. /Viz Vokno/

-čř-

Hudební parník

V pátek 23. 10. po šestnácté hodině odrazil od Palackého nábřeží k vpodstatě bežcílné plavbě, jejímž účelem bylo jen to, aby vznikl na několik hodin alespoň částečně svobodný prostor.

Samozřejmě, parník naložený rockery a punkery věstil hudební produkci. Zpočátku byly obtíže s aparaturou, které jsou v našich podmírkách už tradiční a nevyhnutelné, vzhledem k tomu, že si všechnu aparaturu financují sami hudebníci ze svých topičských a hlídačských platů.

Přesto se podařilo oživit všechny nástroje a gottwaldovská skupina Mrtvá dlažba spustila. Bylo to velmi příjemné překvapení, skupina měla zasloužený úspěch. Zvláště bych vyzvedl zpěvačku a hráčku na kastrulkofon.

Skupina Noc pod ubrusem. Vystoupila pouze jako torzo. Snaha je patrná, výsledek ale nebyl valný. Rehabilitovali se však skvělou folkovou produkcí na přední palubě. S chutí jsme si s nimi zazpívali Karásko-Soukupovou klasiku.

Drahou dobu trvalo, než se ke své produkci připravila punková skupina Tři sestry, jejímž nejslabším článkem je zjevně bubeník, a to jak co do disciplíny, tak po hudební stránce. Vadou bylo, že kapitán lodi zakázal tanec, což je pro punky při jejich muzice nesnesitelné. Došlo proto k konfliktním situacím. Pro eventuální příští organizátory by mělo platit pravidlo: punkovou kapelu jenom tam, kde se dá tančit.

Na závěr zahrála Stará dobrá ruční práce, jejíž vystoupení bylo v daných podmírkách vrcholem.

Moravský rock tedy kraloval na Vltavě.

Dopis adresovaný výboru JS, členům JS, přátelům

v Praze 1. 11. 1987

Chtěl bych jako řádový člen Jazzové sekce vyjádřit svůj názor na současnou situaci v naší organizaci.

Do řad členů mne přivedl zájem o umění, které bylo našimi oficiálními kulturními institucemi přehlíženo, opomíjeno a mnohdy nekriticky zatracováno. V ovzduší přátelství, vzájemné tolerance, důvěry a solidárnosti, které v Jazzové sekci vládlo, jsem poznal mnoho přátel podobných názorů a zájmů. Mohl jsem zde získávat informace a rozšiřovat své poznání různých uměleckých směrů, kterým naše, cenzurou svázané sdělovací prostředky, nevěnovaly téměř žádnou pozornost.

Nikdy, a zvláště v době největšího nátlaku a šikanování ze strany ministerstevvnitra a kultury, nebylo třeba vybízet členy Jazzové sekce k aktivitě. Sami vycítili, že jde o jejich věc a zájmy. Nerozesílaly se žádné formuláře, ať šlo o brigádu nebo jiné aktivity. To se potvrdilo i po 2. září 1986, kdy byli uvězněni členové výboru Jazzové sekce. Mnozí to dokázali svou přítomností na soudním procesu či svými podpisy na protestních dopisech oficiálním místům. Informovanost členské základny v té době byla minimální, ostatně i nyní zůstává přibližně na stejném úrovni.

A čeho jsme svědky dnes? V době, kdy některí lidé díky této neinformovanosti ani nevěděli, že vedení Jazzové sekce /bez předsedy Karla Srpa, který je stále vězněn na Borech/ již delší dobu jednalo s kompetentními pracovníky ministerstva kultury; je rozesílán formulář, ve kterém jsou řadoví členové postaveni před hotovou věc o výsledku tohoto jednání. To neodpovídá duchu, ve kterém Jazzová sekce před 2. září 1986 pracovala. Těch několik tisíc členů si přece nezaslouží, aby se jednalo o nich a bez nich. Výbor se ani nesnažil zjistit, zda vůbec většina s takovým jednáním souhlasí.

Nabízí se otázka, zda bylo vůbec za dané situace vhodné jakékoli rozhovory s oficiálními místy zahajovat. Zapomněli snad lidé z výboru, s kým se chtějí dohodnout? Vždyť jsou to ty samé, personálně nezměněné instituce, jež několik předchozích let byly ke všem návrhům, žádostem a stížnostem hluché. Byrokraté v nich sedící se snažili všemi možnými i nemožnými, mnohdy nezákonými, způsoby Jazzovou sekci zrušit nebo ji alespoň dostat pod svou svrchovanou kontrolu. Proč nyní, kdy se jim jejich záměr podařil, by měli být naplněni porozuměním a tolerantností? Tomu může věřit opravdu málokdo. Divíme se, že právě členové výboru, kteří pocitili na vlastní kůži metody těchto soudruhů, jim věří a jak sami tvrdí - jsou optimisty. Neuvěřitelné a zarážející. Vždyť během probíhajících - podle jejich mínění - konstruktivních jednání byl rozesílán členům Jazzové sekce dopis z tzv. Střediska zábavné hudby, ve kterém mimo jiné byl výbor nevkusně špinen. Co si o tom myslí?

Při vší úctě k členům výboru Jazzové sekce a jejich nedávné obětavosti a statečnosti - nejsou tyto dohody s oficiálními místy vlastně přijetím určitého diktátu vědomocného aparátu? Zapomněli snad na Karla Srpa, který stále není mezi námi? Kam se poděla solidárnost a sounáležitost k jeho osudu? Osobně nevěřím, že je o všem dění podrobně informován a souhlasí.

Samozřejmě, je třeba, asi i za cenu určitých kompromisů, jednat o ohnovení Jazzové sekce a její záslužné činnosti, a to i s lidmi, kteří jí nikdy nebyli nakloněni /jiné bohužel nejsou k dispozici/, ale neznamená to ustupovat, ponižovat se a prosit.

Formulář, který nás výbor rozesílá, není nic jiného než vyžadování dodatečného souhlasu s výsledky jednání a potvrzení bezmezné důvěry ve vedoucí představitele naší organizace. Něco podobného už jsem zažil při loneských tzv. volbách. Je to podobnost pouze náhodná?

Proto si dovoluji pochybovat, zda udělá tento "volební lístek" radost všem příznivcům Jazzové sekce; pro mne je příliš cítit spoluprací se soudruhy, kteří ještě včera na nás kydali hnůj. Ostatně poslední odstavec mluví za vše.

Nemusím si, jak mne nabádá zmíněný formulář, klást otázku, zda chci pracovat a zůstat členem Jazzové sekce; já jím totiž neprestal být. Organizace pod názvem "UNIJAZZ" mi nic neříká.

Neznám, nikoli svou vinou, podrobnosti o výsledcích jednání přípravného výboru tzv. UNIJAZZ, proto se omlouvám předem, jestliže snad někomu křívdím.

Přál bych si, aby o tom ti, kterých se to týká, hluboce přemýšleli.

"Voběsil se Mao." Vzpomínám na Maa, na přítele dobrého jí-dla a moku, kamaráda dětí a zvířat, jednoho z nás se svými stárostmi, velkýho strandistu a kámoše, který pomohl, jak mohl. V době jeho nejtěžšího rozhodování my mu nepomohli. Odešel mladej a tak si ho budem celý život pamatovat. Kdo s ním něco prožil, nikdy na něho nezapomene. Pouze svým posledním činem zarmoutil své nejbližší a kamarády.

Tak Mao, ty teď sedíš v nebeský putyce, piješ boží mok a my tady lemtáme ty pozemský splašky. Drž nám tam místo u stolu, rozdej zatím na mariáš, my přijdem za tebou.

MAO

ORCHESTR BISSEXT

Mao žere kuře Kung pao
proto je tak tlustej.
Když mě včera v noci brapčil
tak byl pěkně hustej.
ref: Mao, Mao, co se s tebou stalo
ty už křičíš že máš dost
a já mám pořád málo.
Včera jsem potkal Maa v non-stopu
samozřejmě zase kuře žral
když asi po pátém pivu
zase mě k sobě domů vzal.

Na otázky Vokna si odpovídá Čuňas

- : Ještě k Woodstocku. Jak to bylo s penězi, šíří se o tom různé fámy.
- : Taková /v našich poměrech/ mamutí akce vyžadovala dost vysokou investici /asi 8 000 korun/. Ty peníze zaplatilo buď Vokno nebo jednotlivci, za jejichž vklady Vokno převzalo záruku. Po nedobrovolném nekonání se ta částka trochu zmenšila. Něco se dalo vrátit, něco předat za snížené ceny /např. mírně kalné pivo místním konzumentům/. Nenávratně v čudu však bylo stejně 5 700 korun /projety benzín a nafta, půjčovné atd./. Vokno se tak octlo finančně na huntě. Později vyrovnal tento schodek příspěvek od příznivců Charty 77, kterým za to patří dík nás všech. To je všechno, jen ještě něco těm staralům. zkuste radši přijít na to, co dělat, aby příští rok Woodstock byl.
- : Teď zase z jiného konce. Jak reagovali návštěvníci Woodstocku na zákrok policie?
- : Musím říci, že v naprosté většině jako stádo ovcí. To znamená, že si toho nechali příliš líbit. Ale to je do jisté míry i naše chyba. Dávno jsme měli napsat, že fotografování a filmování proti vůli občana je nezákonné a že osobní prohlídku /tedy i prohlídku zavazadla/ může nařídit jedině prokurátor. Od příštího čísla Voknovin začneme otiiskovat na pokračování poučení o právech a povinnostech občana při styku s bezpečností. Pozdě, ale přece.
- : A co obyvatelstvo?
- : Nevím, jestli to je místem nebo časovým odstupem, ale od Budějovic změna o sto osmdesát stupňů. Zatímco v Budějovicích poradil občan maničce, který ho žádal o trochu vody, aby se napil z louže, tady byli lidé přátelský a řekl bych, že nám fandili. Dva příklady: Asi desetiletý kluk jede na kole kolem skupiny vlasáčů a hlásí "Pozor, tam za rohem u příkopu je fízl". Babička v autobuse: "Nejezděte na konečnou, čekaj tam na vás esembáci, vystupte tady se mnou, můžete si postavit stan u nás na zahradě." Tak čau na příštím Woodstocku.

Panuje všeobecně rozšířený názor, že se toho nedá moc dělat. Naštěstí těch několik výjimek se tím moc neřídí, takže jezdit je pořád kam a pořád za kým. Pravda, hospody nám zavírají, na veřejnosti nad námi hněd bdí bystré oko několika Velkých bratrů, dokonce ani soukromý pozemek není zdaleka soukromý a spíš než vlastního Woodstocku se dočkáme měnové reformy...

Ale přesto to ve sklepech i na půdách kvasí. V poslední době byla jednou z takových akcí výstava obrazů u mého přítele. Výstavní halu nahradilo několik čtverečních metrů Petrovy garsoniéry, výjevy ze života dělnické třídy nahradily obrázky zachycující pohled na dusivou atmosféru severních Čech.

Takže pozvánkou jsem byl vyrozuměn o termínu a poslední zářijový víkend jsem zvonil před nenápadnými dveřmi tuctového paneláku, v němž se pro povázané konal desátý ročník bílinského ZÍRÁNÍ. Tentokrát bylo vystavových exponátů méně, než bývá zvykem, ale výstava proběhla bez rušení, tolik typického pro podobné akce.

Po přivítání jsem se pohyboval mezi čtyřmi stěnami doslova posetými Petrovými díly, dokonce i na záclonách viselo několik perokreseb a ex libris. Vedle starších obrazů bylo vidět i poslední rozpracovaný olej, divákovi byla dána možnost posoudit vývoj i tendence hlavního protagonisty, který nejen že podával výklad, ale vařil čaj i ohříval polévku.

Těžko popisovat jednotlivé obrazy, každý z nich má svoji vlastní atmosféru. Olej i tužka pana Petra Vránka zachycuje bezprostřední svět, který nás obklopuje, a zde, v severních Čechách, je tento pohled ještě o něco pošmournější a šedivější než v okolních provinciích. Zejména perokresby těpají do zakouřených továren a potemnělých činžáků, do nevidoucích a neslyšících lidí bez obličejů a bez morálky. Větší plátna prozrazují Petrovo pojetí neskutečna s notnou dávkou fantazie, byť se jedná o dokonalý portrét. Z jeho malby čiší touha po lidskosti, po porozumění, opuštěné postavy bloudící krájinou o tom srozumitelně vypovídají. I obraz muže jako terče s názvem "Nevhodný terč" nebo "Tep města" s hrůznou názorností zachycující zmatek a chaos, typický pro současnost, nepotřebují komentář. Mně osobně se nejvíce líbila "Pastýřka putující k dubnu", inspirovaná Jeffersounovou básní, kdy zvláštnost tohoto obrazu tvoří kombinace konkrétních tváří ovcí a pastýřky s obrovským zamračeným okem. A Petrovy ex libris jsou kapitolou samy pro sebe.

Je těžké zachytit slovy tváře obrazů, navíc tak zvláštních a okořeněných přátelstvím. Ale možná, že to není podstatné, co takováhle výstava ukáže. Důležité je, že jeden o druhém víme a posezení na kafáči po ukončení vernisáže bylo neméně příjemné.

O Z N Á M E N í

NA BIG BEAT DO BUDAPEŠTI: 1. a 2. prosince ve Sport-sále jsou koncerty Black Sabbath. 10. prosince v Petőfi cszarnok má hrát Brian Eno /bez záruky.

S E Z N Á M E N í

34/172 Bůh ví jakého vzhledu, spíše free povahy hledá holku, třeba rozvedenou s 1 či více dětmi, není podmínkou, nejraději z Prahy, ale je to jedno. Zn.: Jsem kuřák bez auta a baráku.

N A B Í D K A

Petr Cibulka, Vrázova 53, 616 00 Brno

SAMIZDAT TAPES CASETTES VIDEOS

S.T.C.V.

Mini LP: kazeta C45 - 90 Kčs; pásek 80 a 100 Kčs;

1. Psí vojáci - Complete Works 1979-81 live

2x45/000 001-D/ říjen 85

2. NUKLEUS - 1984

2x30/000 002/ 1984

3. Bluesberry - Věneček lidových melodií 1985-live 2x45/000 003-D/červenec 85

V uveřejňování seznamu budeme příště pokračovat.